

JOŽA VOVK

MOJ BOG

Zdaj Tebe kličem, moj Bog! —

Glej kačo ovito krog mojih nog,
glej rano na čelu žgočo,
glej dušo v telesnost ujeto,
glej bolečino žgočo, Bog!

Nad mano se sklanja bog temè
in môta in prede mrežo,
naklada na dušo mi težo.
Tvoj borec strt v vezeh mrjè.

Zdaj Tebe kličem, usmili se me! —

JOŽA VOVK

STRUGA

Z neba, iz zemskih tal, od vseh strani
se zliva v strugo voda in kipi.

In val za valom vre naprej, hiti,
vrtincev novih sto in sto besni.

V globinah neprodirnih struga poka,
kos se oddrobi, se gladi dno potoka.

Vrtinec morda strugo zdaj prebije,
vrtinec morda strugo zdaj izmije.

Do struge svoje ne prodreš z očmi
in videl boš, ko smrt te razsvetli.

Takrat bo struga morda izklesana,
takrat bo struga morda razdejana...